

Κάθε φορά που επιλέγουμε να γράψουμε για την κατάσταση των μεταναστών και των μεταναστριών πολυεθνικών εργατών και εργατριών σ' αυτή τη χώρα βρισκόμαστε πάντα μπροστά στο ίδιο θλιβερό αδιέξοδο: να προσπαθούμε να περιγράψουμε με τις πιο ζοφερές λέξεις μια όλο και πιο ζοφερή πραγματικότητα, χωρίς να μπορούμε κίολας να την επηρεάσουμε αποφασιστικά.

Γνωρίζουμε καλά ότι αυτό είναι μια πολύ απτή απόδειξη του επιπέδου του ανταγωνισμού που (δεν) αναπτύσσουμε απέναντι σ' αφεντικά και το κράτος τους. Όπως γνωρίζουμε και το αντίστροφο: η προέλαση κρατών κι αφεντικών τον τελευταίο 1,5 χρόνο, παρά τις επιμέρους αντιστάσεις, διαμορφώνει ένα ταξικό εξισωτισμό-προς-τά-κάτω. Χωρίς να το πολυσυνειδητοποιούμε, έχουμε μπει κι εμείς σε ένα καθεστώς υπο-δικαίου: σ' αυτούς τους καιρούς, ακόμα κι οι κάτοχοι ελληνικής ταυτότητας μπορούν να χάσουν τη γη κάτω από τα πόδια τους. Αυτό σημαίνει άλλωστε μετανάστης/μετανάστρια εργάτης/εργάτρια: κράτη κι αφεντικά να διακόπτουν βίαια όλες τις νόρμες και τις εγγυήσεις της, μέχρι τότε, ζωής σου.

ΘΕΡΜΟΠΥΛΕΣ ΠΑΝΤΟΥ!

Παραπάνω από ένα χρόνο τώρα οι καταγγελίες για τις παράνομες επαναπροωθήσεις (pushbacks)

μεταναστ(ρι)ών που φέρνει σε πέρας η ελληνική στρατο-αστυνομία –με την ανοχή ή/και την συνδρομή της Frontex, σε πολλές περιπτώσεις– έχουν γίνει μέρος μιας μνητιακής ρουτίνας. Ενώ η συλλογή των καταγγέλων όλο και μεγαλώνει, περιλαμβάνοντας πλέον και διεθνείς θεσμούς όπως η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ και το Συμβούλιο της Ευρώπης, η στρατιωτικά αναβαθμισμένη τακτική του ελληνικού κράτους παραμένει αμετακίνητη. Η συγκυρία covid19, τα εθνικά lockdowns και το κλείσιμο των εσωτερικών, ενδοευρωπαϊκών συνόρων συνεχίζουν να προσφέρουν την πολιτική και επιχειρησιακή κάλυψη μιας ατέλειωτης «έκτακτης ανάγκης» στα εξωτερικά ευρωπαϊκά σύνορα, άρα και τα ελληνικά.

Μάλιστα το ελληνικό κράτος και οι μηχανισμοί του εμφορούνται από τέτοια μιλιταριστική αυτοπεποίθηση, που πλέον δεν τηρούν ούτε τα προσχήματα. Πρόσφατο παράδειγμα¹, τα συγκεντρωτικά στοιχεία του ελληνικού Λιμενικού: για το 2020 αναφέρουν 27.334 «διασώσεις» μεταναστ(ρι)ών στο Αιγαίο, με τους 13.692 να «διασώζονται» σε ελληνικά χωρικά ύδατα. Την ίδια στιγμή όμως εκείνοι/ες που καταγράφηκαν επίσημα ως είσοδοι στην χώρα ήταν 9.687! Τα παραπάνω πολύ απλά σημαίνουν ότι ένας αριθμός κοντά στους 18.000 ανθρώπους δεν έφτασαν ποτέ σε ελληνικό έδαφος επειδή προφανώς επαναπροωθήθηκαν πίσω στην Τουρκία! Φυσικά

τα ίδια, ίσως και χειρότερα, συμβαίνουν ολόκληρο το 2021 μέχρι και σήμερα, όπως προκύπτει από τα διαρκή ντοκουμέντα και τις σχετικές καταγγελίες.

Τα παραπάνω υποδεικνύουν ότι το λιμενικό, ο στρατός και η αστυνομία στα σύνορα συνεχίζουν να τηρούν κατά γράμμα, καθώς έχουν και μεγάλη συσσώρευση φασιστικών και ρατσιστικών καθαυμένων εντός τους, τις περιβόητες αποφάσεις του ΚΥΣΕΑ, κατά την «κρίση του Έβρου», στα τέλη Φεβρουαρίου του 2020. Με άλλα λόγια, ο υβριδικός ή ασύμμετρος πόλεμος, όπως ερμήνευσε το ελληνικό στρατο-αστυνομικό σύμπλεγμα εκείνη την «κρίση», βρίσκεται ακόμα σε ισχύ εναντίον των μεταναστ(ρι)ών. Γράφαμε και τότε² ότι:

«... Υποτίθεται ότι η ασυμμετροποίηση του πολέμου βάλει κατά της ενόθητας του υποκειμένου "εχθρός": ο εχθρός διαλύεται σε χίλια μικρά κομμάτια. Λέμε ότι η ασυμμετροποίηση του ταξικού πολέμου με κρατική πρωτοβουλία σημαίνει πόλεμο στα χίλια πρόσωπα, στα χιλιάδες κοινωνικά υποκείμενα του πολυεθνικού προλεταριάτου...».

Ακριβώς αυτό τον πολεμικό χαρακτήρα έχει η κατάσταση κι εντός συνόρων. Ενώ οι «αιφνίδιοι και μυστήριοι» θάνατοι μεταναστ(ρι)ών παραμένουν η θλιβερή και ανατριχιαστική σταθερά³, ενώ άλλος ένας χειμώνας πέρασε μέσα σε σκηνές στο Καρά

ΜΕΤΑΝΑΣΤ(ΡΙ)ΕΣ: Ο ΑΣΥΜΜΕΤΡΟΣ ΠΟΛΕΜΟΣ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

σπάνιο στιγμιότυπο από την μεγάλη και φιλόξενη αγκαλιά του ελληνικού κράτους.

Τεπέ και αλλού, το ελληνικό κράτος, με την πολιτική και υλική αρωγή της ΕΕ, προχωράει τον σχεδιασμό του προς ένα κατά τόπους κλειστό σύστημα «υποδοχής».

Αυτή την περίοδο προχωράει η κατασκευή τσιμεντένιων τειχών στα, υποτίθεται «ανοιχτά», κέντρα σε Ριτσώνα, Διαβατά, Μαλακάσα και Πολύκαστρο. Το γεγονός ότι τις συγκεκριμένες δομές διαχειρίζεται ο ΔΟΜ (Διεθνής Οργανισμός Μετανάστευσης) έχει επιτρέψει στο ελληνικό κράτος να θολώσει, με μικρή επιτυχία, τα νερά, ως προς το ποιος αποφάσισε αυτές τις προσθήκες. Ο εκπρόσωπος τύπου του υπ. Μεταναστευτικής Πολιτικής, Καμπουράκης, δήλωσε⁴ πάντως σχετικά:

«...το αποκαλούμε εκσυγχρονισμό... Όλες οι εγκαταστάσεις θα εκσυγχρονιστούν... θα περιλαμβάνουν περιμετρικό φράχτη, ηλεκτρονικό σύστημα ελέγχου εισόδου-εξόδου και τις αντίστοιχες ατομικές κάρτες... ο φράχτης κατασκευάζεται προς εμπέδωση του αισθήματος ασφάλειας όλων των εμπλεκομένων, τόσο των τοπικών κοινωνιών, όσο και των διαμενόντων στις δομές...».

Εάν αυτό είναι το «μισόκλειστο» μέλλον που προδιαγράφεται για μερικές από τις μεγαλύτερες δομές της ενδοχώρας, αποκτά μεγαλύτερη σημασία να περιγράψουμε τις τελευταίες εξελίξεις στο κυρίως μέτωπο των νησιών του ανατολικού Αιγαίου.

Όπως ίσως θα θυμάστε, λίγες εβδομάδες πριν την «μάχη του Έβρου», το ελληνικό κράτος και οι μπάτσοι του είχαν «χάσει» την «μάχη της Λέσβου και της Χίου». Τα εισαγόμενα ΜΑΤ είχαν αναγκαστεί άρον άρον να φορτωθούν σε πλοία προς τον Πειραιά, καθώς οι τοπικές κοινωνίες (με μια σύνθεση που θύμιζε τους θρυλικούς «αγανακτισμένους») αντιδρούσαν στην κατασκευή νέων ΚΥΤ, προς αντικατάσταση των «προσωρινών» του 2015. Είχαμε επισημάνει τότε πως το όλο σκηνικό παρέπεμπε σε μια διαπραγμάτευση με βασικό επίδικο κάποιες αναβαθμισμένες προσόδους για τους νησιώτες, ειδικά στον βαθμό που το κύριο προϊόν τους (ο τουρισμός) έχει δεχθεί ισχυρό πλήγμα τα τελευταία δύο χρόνια.

Ίσως λοιπόν αυτή η προσοδική διεκυστίδα να βρίσκει κάποια (προσωρινή;) λύση. Η ευρωπαϊκή επίτροπος Γιόχανσον εμφανίστηκε στα νησιά, στα τέλη του περασμένου Μαρτίου, υποσχόμενη 155 εκ. ευρώ για κατασκευή νέων δομών ΚΥΤ σε Λέσβο και Χίο, ενώ άλλα 121 εκ. θα κατευθυνθούν σε Σάμο, Κω και Λέρο. Κάποιοι τοπικοί άρχοντες, που τόσο καιρό ήταν «ανένδοτοι», δεν έκρυψαν

καθόλου τον ενθουσιασμό τους⁵. Κάποιοι άλλοι όμως παριστάνουν ακόμα τους «σκληρούς», όπως ο γνωστός και μη εξαιρετός Μουτζούρης, περιφερειάρχης Βορείου Αιγαίου, ο οποίος αρνήθηκε να συναντήσει την Γιόχανσον. Ο υποτιθέμενος λόγος; Ότι συζητάει μόνο για κλειστές δομές –αυτός που, μέχρι πριν ένα χρόνο, δεν ήθελε καθόλου «στρατόπεδα συγκέντρωσης» στην επικράτειά του.

Βλέπετε λοιπόν που μετά από 1,5 σχεδόν χρόνο τα πράγματα φαίνεται να μπαίνουν σε μια σειρά; Το ελληνικό κράτος έχει εμπεδώσει πολιτικά και επιχειρησιακά τον ασύμμετρο πόλεμο ενάντια στους/στις μετανάστ(ρι)ες. Οι τοπικοί άρχοντες και οι κοινωνικές τους συμμαχίες γνέφουν καταφατικά στον πόλεμο, ειδικά στον βαθμό που αυτό (θα) συμπεριλαμβάνει προσόδους για τον τόπο τους. Κι οι ευρωπαίοι θα κάνουν λίγο τα στραβά μάτια, όπως έχουν μάθει να κάνουν καλά, αλλά τα λεφτά τους σίγουρα θα πιάσουν τόπο.

«...Μ' ΑΥΤΟΥΣ ΤΟΥΣ ΔΙΚΤΑΤΟΡΕΣ...»

Αν όσα συμβαίνουν στην Ελλάδα είναι υπερβολικά κοντά μας για να τ' αγνοούμε, τα ίδια και χειρότερα συμβαίνουν κι αλλού στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ. Πρακτικά, τα κράτη της Ευρώπης είτε κατά μόνας, είτε ως μπλοκ, έχουν μεταφέρει το μοντέλο της ευρω-τουρκικής συμφωνίας του 2016 σε όλη την περιφέρειά τους, προσαρμόζοντάς το στις ειδικές περιστάσεις κάθε περίπτωσης. Στα Βαλκάνια για παράδειγμα, η ΕΕ αξιοποιεί το καθεστώς υποψήφιου μέλους που έχει αποδώσει σε μια σειρά κράτη της περιοχής ώστε να κάνουν τη δουλειά της συγκράτησης και της απώθησης, με κάθε βάρβαρη μεθοδολογία που εφαρμόζουν οι τοπικές στρατο-αστυνομίες. Κι όχι μόνο αυτό: η Frontex έχει ολοκληρώσει συμφωνίες με την Αλβανία, την Βοσνία, το Μαυροβούνιο, την (Βόρεια) Μακεδονία και την Σερβία, βάσει των οποίων μπορεί να διεξάγει επιχειρήσεις στο έδαφος τους, συντονίζοντας αλλά

Αυτοί δεν είναι δικαστές, είναι συνοριοφύλακες με πολιτικά!

Στα τέλη του περασμένου Απριλίου το δικαστήριο της Μυτιλήνης καταδίκασε τον Κ.Σ. από την Συρία σε 52 χρόνια φυλάκισης συν 242.000 ευρώ πρόστιμο! Ήταν μια κλασική δίκη-παρωδία που κράτησε μόλις τέσσερις ώρες, αρκετές όπως φαίνεται, για να καταλήξουν δικαστές και ένορκοι σ' αυτή την εξοντωτική ποινή. Η βασική κατηγορία κατά του Κ.Σ. ήταν η γνωστή περί διακίνησης παράνομων μεταναστών, με άλλα λόγια η πλοήγηση μιας βάρκας στην οποία επέβαιναν, μεταξύ πολλών άλλων, η γυναίκα και τα τρία μικρά παιδιά τους! Η «ατυχία» του ήταν η συγκυρία που επικείμενη στη Γαλλία: ήταν στις αρχές Μαρτίου του 2020, τότε που το ελληνικό κράτος, μονομερώς κι εντελώς παράνομα, ανέστειλε το δικαίωμα κατάθεσης αίτησης ασύλου για ένα μήνα, λόγω της αντιμεταναστευτικής «μάχης του Έβρου». Κάπως έτσι ο σύριος βρέθηκε απέναντι σε ένα δικαστήριο, το οποίο τον αντιμετώπισε σαν «πράκτορα του Ερντογάν» με την ανάλογη ποινική μεταχείριση. Είναι η δεύτερη συνεχόμενη επιτυχία για τα δικαστήρια της Μυτιλήνης, μετά την fast-track καταδίκη των δύο ανήλικων αφγανών για τον εμπρησμό της Μόριας, ενώ δεν εμφανίστηκε στη δίκη ο βασικός μάρτυρας κατηγορίας. Κράτος δικαίου, όχι αστεία...

1. Το θέμα ανέδειξαν οι οργανώσεις Υποστήριξη Προσφύγων στο Αιγαίο, Ελληνικό Συμβούλιο για τους Πρόσφυγες, ΗΙΑΣ Ελλάδα, HumanRights 360, Ελληνική Ένωση για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου σε επιστολή τους στην αρμόδια ευρωπαϊκή επίτροπο Γιόχανσον στις 27/4.

2. Η «Κρίση» του Έβρου, τομές μεταναστευτικής και εξωτερικής πολιτικής, *antifa Traverso* τ.1, 4/2020 (έχει δημοσιευθεί ολόκληρο το τεύχος σε ψηφιακή μορφή).

3. Ένας 28χρονος Σομαλός βρέθηκε νεκρός στο ΚΥΤ της ΒΙΑΛ στη Χίο, την Δευτέρα του Πάσχα. Σύμφωνα με όσα έγιναν γνωστά είχε πεθάνει ήδη, μόνος κι αβοήθητος, από την προηγούμενη μέρα, ενώ το πτώμα του είχε γίνει τροφή των αρουραίων.

4. Anastasia Misbach, "We call it 'modernization'" – reception centers for migrants will be 'closed' facilities, 10/5/2021, διαθέσιμο στο wearesolomon.com/mag.

5. «Με τη φύλαξη των συνόρων, το κλείσιμο του διαφημιζόμενου ως ανοικτού ΚΥΤ "πόλεως", τη λειτουργία του νέου ΚΥΤ κλειστού τύπου με μικρούς αριθμούς, την απαιτούμενη αποσυμφόρηση, την επιτάχυνση των διαδικασιών ασύλου, τις επαναπροωθήσεις, ΚΕΡΔΙΖΟΥΝ οι κάτοικοι των νησιών μας συνθήκες ασφάλειας και ομαλότητας και σίγουρα ΧΑΝΟΥΝ τα κυκλώματα διακίνησης και εκμετάλλευσης ανθρώπων και η Τουρκία ένα σημαντικό όπλο στον ασύμμετρο πόλεμο εναντί της Πατρίδας μας», δήλωσε ο δήμαρχος Ανατολικής Σάμου, μετά την συνάντησή του με τον πρωθυπουργό Μητσοτάκη. Δημήτρης Αγγελίδης, Ο μαρτυρίαρχος δήμαρχος Ανατολικής Σάμου, 17/3/2021, διαθέσιμο στο efsyn.gr

Τείχος ανοσίας και τείχη γενικώς

Μέσα στις θριαμβολογίες των τελευταίων μηνών για την πρόοδο του εμβολιαστικού προγράμματος, έχει διαφύγει απ' όλους τους φίλους της εργατικής τάξης και λοιπούς φίλους του ανθρώπου ότι καμιά 70 χιλιάδες μετανάστ(ρι)ες, οι οποίοι/ες έχουν καταθέσει αίτηση ασύλου, έχουν εξαιρεθεί ακόμα και από την ίδια τη δυνατότητα εμβολιασμού. Θα είναι μήπως η θετική απάντηση στο αίτημα ασύλου που θα τους δώσει αυτή τη δυνατότητα; Κι οι υπόλοιποι/ες; Αξίζουν λιγότερο οι ζωές τους; Ευτυχώς έχουμε αποφύγει (προσωρινά) τη γραφικότητα να αποδεικνύεται η διατίμηση-πρόσ-τον-πάτο της ζωής των μεταναστ(ρι)ών, επειδή δεν έχουν πρόσβαση στα εμβόλια, την ίδια στιγμή που τα «ναυάγια» και οι επαναπροωθήσεις είναι καθημερινά φαινόμενα. Άλλωστε τους επόμενους μήνες θα μπορούσε να προωθηθεί και σ' αυτούς/ες ο εμβολιασμός και φυσικά να διαφημιστεί αναλόγως. Παραμένει πάντως ένα θεματάκι: τι να το κάνει κάποιος το πιστοποιητικό εμβολιασμού και το πράσινο διαβατήριο όταν είναι επ' αοριστόν φυλακισμένος στα νησιά ή την ενδοχώρα; Με άλλα λόγια: οι απαγορεύσεις και οι περιορισμοί μετακίνησης της εποχής covid19 βρίσκουν έναν ολόκληρο κόσμο διπλά και τριπλά φυλακισμένο...

και συγκαλύπτοντας όσα συμβαίνουν εκεί. Κάπως έτσι η λεγόμενη βαλκανική "buffer zone" (ουδέτερη ή νεκρή ζώνη) που ξεκίνησε να κατασκευάζεται στο τέλος του 2015 έχει πλέον ολοκληρωθεί.

Άλλο τρανό παράδειγμα, η Λιβύη: έχοντας λάβει εδώ και χρόνια το επίσημο χρίσμα του αντιμεταναστευτικού υπερβολάβου της Ευρώπης στην βόρεια Αφρική, λόγω και του πολέμου, έχει υπερπληθώρα εγχώριων και εισαγόμενων καθαρμάτων⁶, διατεθειμένων να κάνουν τη δουλειά με το αζημίωτο. Τα αποτελέσματα είναι τραγικά: η μεγάλη πλειοψηφία των, πάνω από δύο χιλιάδων πνιγμένων/δολοφονημένων μεταναστ(ρι)ών του τελευταίου 1,5 χρόνου εντοπίζεται στην κεντρική Μεσόγειο, μεταξύ Λιβύης, Μάλτας και Ιταλίας.

Όχι μόνο δεν ιδρώνει το αυτί κανενός μ' αυτές τις μαζικές δολοφονίες, οι οποίες έχουν την υπογραφή συνολικά της ΕΕ και κάθε κράτους-μέλους ξεχωριστά, αλλά έχουμε φτάσει στο σημείο του πλέον δολοφονικού κυνισμού, όπως τον εξέφρασε ο νέος ιταλός πρωθυπουργός. Το «θαυμαστό παιδί του ευρώ», ο μέχρι πρόσφατα διοικητής της Ευρωπαϊκής Κεντρικής Τράπεζας, δήλωσε στον απόηχο του διπλωματικού «σκανδάλου» της επίσκεψης ευρωπαϊών αξιωματούχων στην Τουρκία:

«... μ' αυτούς -ας τους αποκαλέσουμε ως αυτό που είναι- τους δικτάτορες, με τους οποίους ωστόσο πρέπει να συνεργάζεται κανείς, πρέπει να είμαστε ειλικρινείς και σταθεροί στη θέση μας, αλλά και έτοιμοι να συνεργαστούμε για τα συμφέροντα των χωρών μας...».

Είναι δεδομένο ότι στην Ελλάδα χάρηκαν πολύ μ' αυτή τη δήλωση καθώς κοιμούνται και ξυπνούν με τα αναθέματα στον «σουλτάνο» Ερντογάν. Φυσικά, δεν την είδαν σαν μέρος μιας διαπραγμάτευσης για το μέλλον της Λιβύης, με την Τουρκία στη θέση του ισχυρού. Και πολύ περισσότερο δεν είδαν τα εκατοντάδες πτώματα πίσω από τις γραμμές της. Και πως θα μπορούσαν; Είναι συμμετοχοί της εξόντωσης...

ΚΛΕΙΝΟΝΤΑΣ...

Υποστηρίζουμε εδώ και 1,5 χρόνο ότι ο ασύμμετρος πόλεμος εναντίον των μεταναστ(ρι)ών εργατ(ρι)ών στα σύνορα και την ενδοχώρα δεν είναι παρά μια κλιμάκωση του ταξικού πολέμου εναντίον τους. Είναι μια τομή της μεταναστευτικής και της εξωτερικής πολιτικής του ελληνικού κράτους, η οποία παράγει διαρκώς νέους αποκλεισμένους/ες, νέους αποκλεισμούς, αλλά και δεκάδες επιβεβαιωμένους νεκρούς. Οργανώνει εκ νέου τις κοινωνικές συμμαχίες του ελληνικού κράτους, σ' έναν προσανατολισμό που δεν εξαντλεί το βλέμμα και τις προσόδους του μόνο εντός συνόρων, αλλά κι εκτός, στην ευρύτερη περιοχή. Προβάλλει και συμπυκνώνει πάνω στους/στις μετανάστ(ρι)ες παλιά και νέα ρατσιστικά στερεότυπα, υπό το φόντο της εθνικής ασφάλειας πλέον.

Αυτή είναι η «νέα κανονικότητα» των μεταναστ(ρι)ών. Μέσα σε μια εποχή μετασχηματισμού των κυρίαρχων κανόνων για τους πάντες. Κι όπως ισχύει εδώ και πολλά χρόνια στην περίπτωση των μεταναστών, η άρνηση και η, κατά τόπους, καταστροφή των κανόνων είναι η απαραίτητη συνθήκη της ύπαρξής τους. Να ένα μάθημα που μας χρειάζεται σήμερα όσο ποτέ... ●

και κατί αισιόδοξο: μπαλίτσα στο Καρά Τεπέ...

6. Ο Abd al-Rahman Milad, ένας από τους διοικητές της λιβυκής ακτοφυλακής, αποφυλακίστηκε στα μέσα του περασμένου Απρίλη, μετά από μόλις έξι μήνες φυλάκισης ενώ και οι εναντίον του κατηγορίες αποσύρθηκαν. Το εν λόγω κάθαρμα διευθύνει μια από τις (ενίοτε αντιμαχόμενες) συμμορίες ενόπλων που συνιστούν την λιβυκή ακτοφυλακή και φέρεται υπεύθυνος για εκατοντάδες, αν όχι περισσότερες, δολοφονίες μεταναστών και trafficking. Ίσως, λέμε ίσως, να έχει κάποια σχέση η αποφυλάκισή του με την παράλληλη επίσκεψη του ιταλού πρωθυπουργού Ντράγκι στην Λιβύη. Άλλωστε μόλις το 2017 ήταν ο επίσημος σύνδεσμος της λιβυκής ακτοφυλακής στην Ιταλία. Ένας χασάπης στα σαλόνια, είναι πάντα ο κατάλληλος άνθρωπος.